

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους (Σεπτεμβρίου α')

Ἀπὸ τὴν Φιλαυτία στὴν Φιλοθεΐα διὰ μέσου τῆς Φιλαδελφίας

Τὸ Εὐσπλαγχο-κεντρικὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Εὐχόμεθα νὰ διανύσωμε καὶ τὸ Νέο Ἐκκλησιαστικὸ Ἔτος, μέχρι καὶ τοῦ Αὐγούστου 2013, πορευόμενοι σταθερὰ πρὸς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, μὲ τὴν ὁδηγία, ἐνίσχυσι καὶ προστασία τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, εὐχαῖς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

Ἡ πορεία μας αὐτὴ ἀντιμετωπίζει ὀλονέν καὶ περισσότερα καὶ περιπλοκώτερα ἐμπόδια, ἐφ' ὅσον τὸ γενικώτερο ἦθος τῶν τελευταίων δεκαετιῶν στὴν Πατρίδα μας διαποτίζεται συνεχῶς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἢ ἐκκοσμίκευσις διαβρώνει τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὸ ἦθος τῶν Χριστιανῶν.

Στὴν παρακαμιακὴ πορεία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου συμμετέχουν δυστυχῶς καὶ οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς τραγικῆς πραγματικότητος, χωρὶς παραδόξως νὰ ἔχουν τοῦλάχιστον στοιχειώδη αὐτογνωσία, ἢ ὅποια θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε στὴν μόνη λύσι τοῦ δράματος, δηλαδὴ στὴν ἀνακαινιστικὴ **Μετάνοια**.

Στὸν προσωπικὸ καὶ οἰκογενειακὸ-συλλογικὸ προγραμματισμὸ τῆς ζωῆς τῶν συγχρόνων μας Χριστιανῶν, ὁ ἄλλος-ὁ Ἀδελφὸς δὲν ἔχει τὴν πρώτη θέσι, ἴσως οὔτε κἄν τὴν τελευταία, διότι λησμονεῖται, ὅταν δὲν ἀγνοῖται, ὅτι ὁ ἄλλος-ὁ Ἀδελφὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας μας Χριστός.

Συστηματικὰ παραθεωρεῖται, ὅτι τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι

Εὐσπλαγχο-κεντρικό: γύρω ἀπὸ τὴν **Εὐσπλαγχνία** στρέφονται τὰ πάντα στὴν ζωὴ μας καὶ πηγὴ ὅλων τῶν εὐλογιῶν μας εἶναι ἡ **Εὐσπλαγχνία**.

Ἡ γνήσια ἐν Χριστῷ Ἄσκησις, ὡς διαρκῆς ἀγὼν πρὸς ὑπέρβασιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἔχει ὡς κίνητρο ἰσχυρὸ τὴν **Εὐσπλαγχνία**, τὴν θυσιαστικὴ ἔξοδο ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς **Φιλαντίας**, ὥστε διὰ μέσου τῆς **Φιλαδελφίας**, νὰ ὀδηγηθῶμε στὴν **Φιλοθεΐα**.

«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες (εὐσπλαγχοι, συμπονετικοί), καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Οἰκτίρμων ἐστὶ» (Λουκ. στ' 36). Μόνον διὰ τῆς **Εὐσπλαγχνίας** θὰ γίνωμε φιλόθεοι καὶ θεοφιλεῖς, θὰ ὁμοιάσωμε στὸν Θεό, θὰ φθάσωμε στὴν θέωσι.

ἽΟ ἀκίνδυνος, ἀδάπανος καὶ συμβιβασμένος χριστιανισμὸς δημιουργεῖ *βολεμένους* καὶ τελικὰ ὑποκριτὰς χριστιανούς, μὲ μία ἐπιφανειακὴ πνευματικότητα, μὲ ἓνα ἐπίχρισμα εὐαγγελικό.

«Γνωρίζω πολλούς», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «οἱ ὅποιοι νηστεύουν καὶ προσεύχονται καὶ στενάζουν, ἐπιδεικνύοντας κάθε λογῆς **ἀδάπανη εὐλάβεια**. Ἐνῶ οὐτε ἓναν ὀβολὸ (μία πεντάρα) δὲν δίδουν στοὺς θλιβομένους. Τί κέρδος ἔχουν ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ἀρετὴ τους; **Γι' αὐτοὺς ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι κλειστὴ**». «Οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ ξένοι εἶναι οἱ θυρωροὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἡ ἔθνικὴ καὶ διεθνῆς κρίσις λειτουργοῦν ἀφυπνιστικά, εὐρισκόμεθα σὲ ἓνα κρίσιμο σημεῖο καμπῆς καὶ ὀφείλομε ὡς Χριστιανοὶ νὰ ὠθήσωμε, διὰ μέσου τοῦ **Εὐσπλαγχο-κεντρικοῦ Ἔθους** μας, τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα στὸ **Ὅραμα τῆς Φιλοθεΐας**.

Εὐσπλαγχνία σημαίνει **Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ** καὶ ἡ Διακονία ἦταν ἀνέκαθεν «σημα κατατεθὲν» τῶν γνησίων Χριστιανῶν: **«τὸ νὰ ζώνεσαι τὸ Λέντιον τῆς Διακονίας δὲν εἶναι ὑποτιμητικόν, εἶναι Μεγαλειώδες»**, ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν.

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος